

Милостта Ти стига до небето

Събота следобед

За изучаване през седмицата: Псалом 136; Псалом 51; Псалом 130; Псалом 113; Псалом 123.

Стих за запаметяване: „ Ще Те хваля, Господи, между племената; ще Те славословя между народите. Защото Твоята милост е велика дори до небесата и Твоята вярност – до облаците “ (Псалми 57:9, 10).

Псалмистите осъзнават, че са духовно бедни и нямат какво добро да предложат на Бога; тоест нямат нищо в себе си, което да ги препоръча пред Божия свят престол (Псалми 40:17). Разбират, че те, както и всички ние, се нуждаят от благодат, от Божията благодат.

С две думи, нуждаят се от евангелието.

Псалмите подчертават факта, че хората са напълно зависими от Божията милост. За щастие, тази милост е вечна и това е видно както в Божието творение, така и в историята на Неговия народ (Псалом 136). Пред вечния Бог човешкият живот е преходен като тревата, но Бог се смилява над хората и

подновява силата им (Псалми 103:3, 5, 15) и в Него те имат обещание за вечността.

Божият народ се утешава от факта, че Господ е верен на Своя завет. Призивите на хората, колкото и настоятелни да са понякога, често са изпълнени с надежда, защото са насочени към техния състрадателен Небесен Баща (Псалми 103:13; Псалми 68:5; Псалми 89:26). Освежаващите преживявания на Божията благодат и любов укрепват решимостта им да се покланят и да служат единствено на Бога и на никого или на нищо друго.

** Проучете урока от тази седмица, за да се подготвите за съботата, 17 февруари.*

Милостта Му трае довека

Прочетете Псалом 136. Коя мисъл преобладава в този псалом? Къде псалмистът намира доказателства за своето настойчиво твърдение?

Псалом 136 призовава Божия народ да хвали Господа за Неговата милост, разкрита в творението (Псалми 136:4-9) и в историята на Израил (Псалми 136:10-22). „Милостта“ (на еврейски *khesed*, „постоянна любов“) предава идеята за Божията доброта и вяност към Неговото творение и към Неговия завет с Израил. Псалмът показва, че Божията неописуема сила и великолепие се основават на неизменната Му любов.

Господ е „Бог на боговете“ и „Господ на господарите“ – еврейски идиом, означаващ „най-великият Бог“ (Псалми 136:1-3) – не че има други богове, а че само Той е Господ.

Великите Господни чудеса, които не могат да бъдат възпроизведени от никой друг, са неоспоримото доказателство за Неговото господство (Псалми 136:4). Бог е създал небето, земята и небесните тела, които са почитани от езичниците (Второзаконие 4:19). Но Псалмите лишават езическите божества, а оттам и всеки основан на хората източник на доверие, от техния авторитет. Те са просто продукти на Сътворението. Просто създадени неща – не Създателят. Това е изключително важно разграничение.

Образът на Господната силна и протегната мишца (Псалми 136:12) подчертава ефективността на Божията сила и Неговата простираща се надалеч милост.

Божията милост в творението и историята трябва да вдъхнови Неговия народ да Му се довери и да остане верен на Неговия завет. Рефренът „защото милостта Му трае довека“ се повтаря 26 пъти в Псалмите, като по този начин уверява богомолците, че Господ не се променя и ще повтори миналите Си милости към всяко ново поколение. Бог не забравя народа Си (Псалми 136:23) и е верен на Своя завет на благодат. Вярата в неотпадащата милост на Господа е в основата на библейската вяра, която включва радостно поклонение и увереност, както и съдържаност и покаяние.

Псалом 136 (стихове 23-25) завършва с Божията универсална грижа за света. Неговата милост се простира не само върху Израил, но и върху цялото творение. По този начин псалмът говори за универсалността на Божията спасителна благодат и увещава целия свят да се присъедини към хвалението пред Господа от страна на Израил (вж. също Лука 2:10; Йоан 3:16; Деяния 15:17).

Как образът на Исус на кръста, умиращ като заместник за нашите грехове, най-силно разкрива великата истина за Бога, че „любовта Му трае довека“?

Сърце чисто сътвори в мен

Прочетете Псалми 51:1-5. **Защо псалмистът се обръща към Божията милост?**

Цар Давид излива сърцето си пред Господа, молейки за опрощение на греха по време на духовно най-мрачните мигове от живота си (2 Царе, 12 гл.). Опрощението е Божият необикновен дар на благодат, резултат от „множеството на благите Си милости“ (Псалми 51:1). Цар Давид умолява Бога да се отнесе към него не в съответствие с това, което грехът му заслужава (Псалми 103:10), а в съответствие с божествения Му характер, именно Неговата милост, вяност и състрадание (Псалми 51:1; Изход 34:6, 7).

Прочетете Псалми 51:6-19. **Как е описано опрощението на греха тук? Каква е целта на божественото опрощение?**

Божественото опрощение включва нещо повече от законово обявяване на невинност. То предизвиква дълбока промяна, докосваща най-вътрешните части на човешкото „аз“ (Псалми 51:6; Евреи 4:12). Води до възникването на ново творение (Псалми 51:10; Йоан 3:3-8). Еврейският глагол *bara'*, преведен като „създавам“, описва божествената творческа сила (Битие 1:1). Само Бог може да *bara'*; само Бог може да доведе до радикална и трайна промяна в сърцето на каещия се човек (2 Коринтяни 4:6).

Давид моли за очистване с исоп (Левит 14:2-8; Псалми 51:7). Той чувства, че неговата вина ограничава достъпа му до присъствието на Господа по същия начин, по който е забранен достъпът на прокажения до общността, докато трае състоянието на нечистотата му (Псалми 51:11). Той се бои, че жертвоприношенията не могат да го възстановят напълно, защото няма жертва, която да изкупи неговите предумишлени грехове на прелюбодеяние и убийство (Изход 21:14; Левит 20:10).

Само безусловната божествена благодат може да приеме „съкрушеното и разкаяно сърце“ на Давид като жертва и да го възстанови обратно в хармония с Бога (Псалми 51:16, 17). Молейки за очистване с исоп, той иска да се върне в Божието присъствие.

Щом Бог може да прости на Давид изневярата, измамата и убийството, каква надежда съществува за вас?

Ако би забелязал беззаконията, Господи

Прочетете Псалом 130. Как са описани тежестта на греха и надеждата за грешниците?

Голямото страдание на псалмиста е свързано с неговите собствени грехове и с греховете на народа му (Псалми 130:3, 8). Греховете на хората са толкова тежки, че заплашват завинаги да отделят народа от Бога (Псалми 130:3). Писанието говори за записите на греховете, които се пазят за Деня на Съда (Даниил 7:10; Откровение 20:12) и за премахването на имената на грешниците от Книгата на живота (Изход 32:32; Псалми 69:28; Откровение 13:8).

По този начин псалмистът се обръща към Божието опрощение, което ще заличи записа на греховете (Псалми 51:1, 9; Йеремиа 31:34; Михей 7:19). Той знае, че „Бог не е гневен по естество. Неговата любов е вечна. Неговият „гняв“ се предизвиква само от неспособността на човека да оцени любовта Му (...) Целта на Неговия гняв не е да рани, а по-скоро да излекува човека; не да унищожи, а да спаси Неговия заветен народ (вж. Осия 6:1, 2)“ (Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms* [Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983], pp. 180, 181). Забележително е, че именно Божията готовност да прощава греховете, а не да ги наказва, вдъхва благоговение пред Бога (Псалми 130:4; Римляни 2:4). Истинското поклонение е изградено върху възхищение от Божия характер на любов, а не върху страха от наказание.

Божиите чедра са призвани да чакат Господа (Псалми 27:14; Псалми 37:34). Еврейската дума *qawah* , „чакай“, буквално

означава „протягане“ и е коренът на еврейската дума за „надежда“. По този начин чакането на Господа не е пасивно поддаване на злощастните обстоятелства, а по-скоро изпълнено с надежда „протягане“ или нетърпеливо очакване на Господната намеса. Надеждата на псалмиста се основава не на личния му оптимизъм, а на Божието Слово (Псалми 130:5). Вярното чакане на Господа не е напразно, защото след тъмната нощ идва утрото на божественото избавление.

Вижте как личната молба на псалмиста се превръща в молба на цялата общност (Псалми 130:7, 8). Благосъстоянието на отделния човек е неделимо от това на целия народ. Така човек не се моли само за себе си, но и за общността. Като вярващи ние сме част от общност и това, което засяга една част от общността, оказва влияние върху всички.

Помислете върху въпроса: „Ако би забелязвал беззаконията, Господи, то кой, Господи, би могъл да устои?“ (Псалми 130:3). Какво означава това лично за вас? Къде бихте били, ако Господ забелязаше вашите беззакония?

Слава на великолепия и милостив Бог

Прочетете Псалми 113 и 123. Кой два аспекта на Божия характер са описани в тези псалми?

Псалми 113 и 123 възхваляват както величието, така и милостта на Господа. Господното величие се разкрива във величието на Неговото име и във възвишеното място на Неговия престол, който е над всички народи и над небесата (Псалми 113:4, 5; Псалми 123:1). „Кой е като Йехова, нашия Бог“ (Псалми 113:5) е свидетелство на вярата, че никоя сила във или извън света не може да хвърли предизвикателство към Бога на Израил.

Непристъпните височини, където обитава Господ, са илюстрирани чрез факта, че Господ желае да „се смири“ или „е снизходителен да преглежда небето и земята“ (вж. Псалми 113:6; курсивът е на автора). Това, че Бог пребъдва нависоко, не Му пречи да вижда какво се случва тук долу. Господната милост се проявява в Неговата благодатна готовност да се ангажира в света и да спаси нуждаещите се и бедните от техните проблеми. Неговата щедра ръка очевидно не е скрита от Неговите слуги, макар че обиталището Му е в далечните небеса.

Божие величие и грижа, които не могат да бъдат напълно разкрити поради Неговата удивителна трансцендентност, стават явни в Божиите дела на милост и състрадание. Нуждаещите се, бедните и потиснатите могат да изпитат от първа ръка Божията суверенна сила в забележителните обрати, които Той е в състояние да извърши в тяхна полза.

Възвишеният Бог проявява Своего величие, като използва силата Си, за да въздигне онеправданите. Хората могат свободно да се доближават до Господа, защото Неговото суверенно величие и превъзходство не променят факта, че Той е техният милостив Създател и Крепител и че хората са Негови слуги, Негови възлюбени чеда.

Следователно поклонението е мотивирано не само от Божието величие, но и от Неговата благодат. Прославянето не е ограничено от времето и пространството (Псалми 113:2, 3). Божието величие и милост се изявяват най-добре в Исус Христос, Който бе готов да се наведе от небето и да бъде принизен до смърт на кръста, за да издигне падналото човечество (Филипяни 2:6-8). Тук, на кръста, намираме възможно най-големите основания да се покланяме и да прославяме Бога за това, което Той върши за нас.

Размишлявайте върху Кръста и случилото се там лично за вас. От какво ви е спасил Исус? Защо е толкова важно да държите Кръста на първо място в ума си?

Не забравяй ни едно от всичките Му благодения

Прочетете Псалом 103. Как е описана тук Божията милост?

Псалом 103 изброява многобройните благословения на Господа. Благословения включват „всичките му благодения“ (Псалми 103:2) за наистина добър живот (Псалми 103:3-6). Тези благословения се основават на Божия милостив характер и на Неговата вярност към завета Му с Израил (Псалми 103:7-18). Господ „помни“ човешката слабост и преходност и проявява състрадание към Своя народ (вж. Псалом 103:13-17).

Запомнянето е нещо повече от обикновена когнитивна дейност. То включва посвещение, което се изразява в действие: Бог освобождава и поддържа Своя народ (Псалми 103:3-13). Силните образи в Псалми 103:11-16 илюстрират неизмеримото величие на Божията благодат, което може да се сравни само с безкрайната необятност на небесата (Исая 55:9).

В такъв случай как хората трябва да отговорят на Божията любяща милост?

Първо, като благославят Господа (Псалми 103:1, 2).

Благословието обикновено се разбира като акт на даване на материални и духовни облаги на някого (Битие 49:25; Псалми 5:12). Тъй като Бог е Източникът на всички благословения, как хората могат да благославят Бога? Един понисш може да благослови висшестоящ чрез благодарност или прослава (3 Царе 8:66; Йов 29:13). Бог благославя хората, като им дарява добро, а хората благославят Бога, като възхваляват

доброто в Него; тоест като Го почитат за Неговия милостив характер.

Второ, като си спомнят всичките Му блага и Неговия завет (Псалми 103:2, 18-22) точно както Господ си спомня слабото човешко състояние и Своя завет с народа Си (Псалми 103:3-13). Помненето е решаващ аспект от връзката между Бога и Неговия народ. Точно както Бог помни Своите обещания към хората, така и хората са длъжни да помнят Неговата вярност и да откликват на Бога с любов и покорство.

Известните думи на Елън Уайт са толкова подходящи в контекста на следното: „Добре би било да прекарваме всеки ден по един час в размисъл върху живота на Христос. Трябва да го разглеждаме стъпка по стъпка и да оставяме въображението си да вниква във всяка сцена, особено в сцените от последните дни на Неговия живот. Като разсъждаваме върху голямата Му жертва за нас, доверието ни в Него ще бъде по-постоянно, любовта ни ще бъде подсилена и ще бъдем по-дълбоко повлияни от Неговия Дух. Ако искаме да бъдем спасени накрая, трябва да научим урока на покаяние и смирение в подножието на Кръста“ (Уайт, Е. Копнежът на вековете. Стр. 83 – англ. изд.).

Разширено изучаване: Прочетете главата „Нуждата на грешника от Христос“ от кн. „Пътят към Христос“ на Елън Уайт.

В Псалмите гласовете на Божия народ се сливат в едно при повтарянето на припева „Неговата милост трае довека“ в прослава на Божията вечна любов (Псалми 106:1; Псалми 107:1; Псалми 118:1-4, 29; Псалом 136). „Да не прославяме Бога би означавало да забравим всичките Му благодеяния, да не оценим Неговите дарове. Само тези, които прославят, не забравят. Мисленето и говоренето за Бога все още не означава, че Го прославяме. Прославянето започва, когато човек признае Божието величие, работи и откликва с преклонение пред Неговата доброта, милост и мъдрост“ (Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, p. 178).

Значението на тържествената изповед за Божията неотпадаща милост придобива още по-дълбоко значение, когато си спомним, че Божият *chesed* – а именно Неговата заветна милост и вярност – стои твърдо и непроменимо сред човешкия грях и бунт против Бога.

„Ние сме Му съгрешавали и сме се показвали недостойни за благоволенieto Му, но Той е вложил в устните ни следната удивителна молитва: „Заради името си недей се погнусява от нас, не опозорявай славния Си престол, спомни Си, не нарушавай завета Си с нас“ (Йеремия 14:21). Когато отидем при Него и Му изповядаме своето недостойнство и грях, Той се задължава да се вслуша във виковете ни. Честта на трона Му зависи от изпълнението на дадените от Него обещания“ (Уайт, Е. Притчи Христови. Стр. 148 – англ. изд.).

Преживяването, че Бог е милостив към него (Псалми 103:2), насърчава псалмиста да каже, че „Господ извършва правда и правосъдие за всички угнетявани“ (Псалми 103:6; курсивът е на автора). По този начин крайната цел на личното свидетелство на псалмиста и прославата на Божията милост в неговия живот служи като уверение за другите в Божията любяща доброта, така че те също да могат да отворят сърцата

си за Бога, да приемат Неговата спасителна благодат и да Го прославят (Псалми 9:11, 12; Псалми 22:22-27; Псалми 66:16).

Въпроси за разискване:

- 1. Какви са практичните последици от факта, че Божията милост е вечна за спасението на хората? Защо това не означава, че след като Божията милост е вечна, човек може да продължи да съгрешава?**
- 2. Как да съвместим Божието опрощение на нашите грехове с разбирането за Божието осъждане на греха?**
- 3. Как изразяването на Божията милост в Новия Завет съвпада със записаното в Псалмите (Ефесяни 2:4, 5; 1 Тимотей 1:16; Тит 3:5; Евреи 4:16)?**

Тази събота, 17.02.2024 г. , ще се молим за църкви „Търговище“ и „Хасково“ с групата в Свиленград.